

012875

Repertoriumnummer 2016/ 8385
Datum van uitspraak 28 september 2016
Rolnummer 2015/AR/2125

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de
ontvanger.

Eindarrest

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

achtste kamer
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00000681762-0001-0013-01-01-1

1. De heer , en

2. Mevrouw ,
samenwonende te Schilde,

3. De heer ,
wonende te 'S Gravenwezel, 1

- appellanten,
- vertegenwoordigd door meester Albert Sofie loco meester Ryckalts Thomas, advocaat te 1000 Brussel, Wolvengracht 38 bus 2 (ref.: 13-1266);

tegen het vonnis van kamer AB14 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen van 15 mei 2015, gekend onder het rolnummer AR 14/5544/A;

tegen:

HET VLAAMS GEWEST

vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, voor wie optreedt de Minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, met burelen gevestigd te 1000 Brussel, Koning Albert 11-laan, 20 bus 1 en met bijzondere burelen van haar Kanselarij te 1000 Brussel, Koolstraat 35,

- geïntimeerde,
- vertegenwoordigd door meester Claes Johan, advocaat te 2550 Kontich, Mechelsesteenweg 160 (ref.: 1006/1804);

* * *

De door de wet vereiste processtukken zijn in behoorlijke vorm overgelegd, waaronder het bestreden vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen van 15 mei 2015, volgens verklaring van partijen niet betekend, en het verzoekschrift ter griffie neergelegd op 10 september 2015, waarmee hoger beroep werd ingesteld.

De zaak werd op de zitting van 13 september 2016 op tegenspraak behandeld en in beraad genomen.

┌ PAGE 01-00000681762-0002-0013-01-01-4 ─┐

1.
De heer en mevrouw zijn eigenaars van een onroerend goed gelegen te aan de | , gekend ten kadaster onder : en volgens het gewestplan gelegen in woonparkgebied.

Zij bekwamen een bouwvergunning voor het bouwen van een woning met aparte volière, onder de specifieke voorwaarden (i) de volière in te planten op 10 meter van de perceelgrens, (ii) de zone tussen de volière en de perceelgrenzen aan te planten met struiken en hagen en (iii) de mest niet ter plaatse op te slaan, maar regelmatig af te voeren.

Na het aanvatten van de werken ontving de Gemeente Schilde bericht dat de voormelde volière groter zou gebouwd worden dan toegelaten, zodat op 6 januari 2014 een controle ter plaatse werd gedaan door de lokale politie. Zij maakten proces-verbaal van vaststelling op waarin zij de heer hoorden, foto's voegden van de toestand en betreffende de volière vermeldden:

"(...) Bouwkundig rechts worden er haaks op de constructie lage muren in betonnen snelbouwstenen gemetst. De achterste van deze muren is opgetrokken in rode baksteen. Volgens de bouwheer dienen de betonnen muren om, wanneer de grond is opgehoogd tot het voorziene niveau, te verdwijnen onder het maaiveld. Ze zouden dan dienen ter stabilisatie en tevens zou hier een draadafsluiting met een hoogte van 2 meter op komen. Wij vermoeden dat de betonnen muren inderdaad onder het maaiveld zullen verdwijnen wanneer de grond is opgehoogd. De betonnen muur welke het dichtst bij de perceelgrens achteraan komt, nadert deze tot op ongeveer 08.00 meter. In de achterste gevel zijn vier kleine raamopeningen voorzien. Inzake de grondophoging kunnen wij geen inbreuken weerhouden daar deze vergund werd door de gemeente zelf."

Gelet op de vaststellingen, met name de kleinere afstand tot de perceelgrens van 10 meter, de niet-voorziene raamopeningen aan de achterzijde van de volière en een fundering van betonnen snelbouwstenen over de lengtezijde van de volière, werd – rekening houdende met de voorwaarden van de bouwvergunning – ter plaatse onmiddellijk de staking van de werken bevolen.

Het proces-verbaal van vaststelling van 6 januari 2014 werd toegezonden aan de heer als bouwheer en aan de heer als uitvoerder en werd ontvangen door de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur op 10 januari 2014, die het mondelinge stakingsbevel bekrachtigde op 17 januari 2014.

2.

Hierop lieten appellanten via hun raadsman bij brief van 24 januari 2014 weten dat zij enerzijds de inbreuken op de bouwvergunning betwistten met verzoek tot opheffing van het stakingsbevel en dat zij anderzijds bereid waren tot het uitvoeren van de nodige aanpassingen tot herstel in de vergunde toestand.

Bij brief van 3 februari 2014 ging de Stedenbouwkundig Inspecteur in op dit laatste verzoek en gaf toestemming tot uitvoering van werken met het oog op herstel in de vergunde toestand, met dien verstande dat nadien hercontrole diende te gebeuren.

3.

Ook vanwege de Gemeente Schilde ontving op 17 maart 2014 een aanmaning om de overtredingen te herstellen in de oorspronkelijke staat, nl. door (i) het terreinniveau te herstellen, (ii) de volledige ondergrondse fundering aan de linkerzijde van de volière af te breken en (iii) de volière aan het oorspronkelijke terreinniveau aan te passen.

4.

Omdat de Gemeente Schilde meldde dat de herstellingswerken plaatsvonden in afwijking van de verleende toestemming, werd op 27 maart 2014 door de bevoegde ambtenaren een hercontrole uitgevoerd. Ter gelegenheid van deze tweede controle werd onder meer vastgesteld dat het perceel verder was opgehoogd en het totale perceelniveau van straatzijde tot achteraan quasi gelijk was opgetrokken, dat er metershoge bergen aarde en grondresten aanwezig waren, dat grond bleek aangevoerd te zijn geweest via het naastgelegen perceel en dat bomen waren geveld.

In het proces-verbaal van vaststelling werd verder genoteerd:

"Uit het voorgaande blijkt dat in doorbreking van het bekrachtigde stakingsbevel van 6 januari 2014 de werkzaamheden, andere dan herstelwerken, werden hervat. Zo werden er nieuwe reliëfwijzigingen aangebracht en zijn er gevelstenen tegen de volière geplaatst. Dienvolgens geven wij in het bijzijn van alle hogervermelde betrokkenen in doorbreking van voormeld stakingsbevel mondeling ter plaatse het bevel tot staking van de werken aan de volière en het uitvoeren van reliëfwijzigingen aan perceel. De verdere afwerking van de woning wordt op eigen risico van de bouwheren toegestaan."

Het proces-verbaal van vaststelling van 27 maart 2014, dat gepaard ging met een nieuw stakingsbevel, werd toegezonden aan de overtreders en het stakingsbevel werd bekrachtigd door de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur op 31 maart 2014.

5.

Op 17 april 2014 werden appellanten en de | een administratieve geldboete opgelegd van elk 5.000,- EUR in toepassing van artikel 6.1.49 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO).

Bij aangetekend schrijven van 29 april 2014 tekenden huidige appellanten en | beroep aan bij de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur met de vraag om de opgelegde administratieve geldboetes kwijt te schelden, te verminderen of minstens uitstel van betaling te verlenen.

Bij beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 23 mei 2014 werd (i) de opgelegde administratieve geldboete van | verminderd naar 2.500,- EUR, (ii) de opgelegde administratieve geldboete van | verminderd naar 2.500,- EUR, (iii) de opgelegde administratieve geldboete van derde eiser | verminderd naar 2.500,- EUR en (iv) de opgelegde administratieve geldboete van | kwijtgescholden. Wat betreft deze laatste motiveerde de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur dat uit het proces-verbaal niet bleek dat deze vennootschap had bijgedragen tot de doorbreking van het stakingsbevel.

Aangezien geen betaling van de aldus verminderde administratieve geldboeten volgde, werd op 21 augustus 2014 een dwangbevel uitgevaardigd in betaling daarvan en op 26 augustus 2014 betekend aan appellanten.

6.

Op 25 september 2014 gingen appellanten over tot dagvaarding van het Vlaams Gewest bij toepassing van artikel 6.1.50, §4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO).

Zij wensten volgende beslissingen aan te vechten:

- de beslissing van de Rekenplichtige van het Herstelfonds tot het opleggen van een administratieve geldboete van oorspronkelijk 5.000,- EUR aan | en | voor het op 27 maart 2014 vastgestelde verbreken van een bekrachtigd stakingsbevel van 6 januari 2014 op het perceel gelegen te | aan de | ;
- de beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 23 mei 2014 tot vermindering van de boetes tot 2.500,- EUR elk;
- het dwangbevel tot betaling daterend van 21 augustus 2014, betekend op 26 augustus 2014.

Zij vorderden in laatste conclusie in hoofdorde de administratieve geldboeten kwijt te schelden, alsook de kosten van betekening. In ondergeschikte orde vroegen zij de administratieve geldboeten te herleiden tot een milde geldboete.

Verder vroegen zij de veroordeling van het Vlaams Gewest tot de kosten.

7.

Bij het bestreden vonnis van 15 mei 2015 werd de vordering toelaatbaar doch ongegrond verklaard. De eisende partijen werden veroordeeld tot de kosten, waarbij het Vlaams Gewest een rechtsplegingsvergoeding van 1.320,- EUR toegekend kreeg.

8.

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld bij verzoekschrift, ter griffie neergelegd op 10 september 2015.

Appellanten vorderen de hervorming van het bestreden vonnis door toewijzing van hun oorspronkelijke vordering of “verzet op grond van art. 6.1.50, § 4 VCRO tegen de beslissing van de Rekenplichtige van het Herstelfonds tot het opleggen van een administratieve geldboete ad 2.500 EUR aan de heer . . . , de heer . . . | . . . en mevrouw . . . voor het op 27 maart 2014 vastgestelde verbreken van een bekrachtigd stakingsbevel van 6 januari 2014 op het perceel gelegen te . . . , de beslissing van de stedenbouwkundig Inspecteur van 23 mei 2014, en het dwangbevel van 21 augustus 2014 betekend op 26 augustus 2014”. In hoofdorde vragen zij de kwijschelding van de administratieve geldboete en van de kosten van betekening, en ondergeschikt de herleiding van de geldboete.

Verder vorderen zij de veroordeling van het Vlaams Gewest tot de gerechtskosten, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding van 1.320,- EUR per aanleg. In conclusie maken zij dan weer aanspraak op een verhoogde rechtsplegingsvergoeding hoger beroep van 5.000,- EUR.

Appellanten beroepen zich thans in hoofdzaak op een in kracht van gewijsde getreden arrest van dit hof dat pas in de loop van de huidige beroepsprocedure is tussengekomen, nl. een arrest van 25 februari 2016 in de zaak 2015/RK/54 waarbij de opheffing van de stakingsbevelen van 6 januari 2014 en van 27 maart 2014 werd bevolen.

9.

Het Vlaams Gewest concludeert tot de onontvankelijkheid en minstens de ongegrondheid van het hoger beroep en vraagt de afwijzing van de oorspronkelijke eisen als ontoelaatbaar, minstens ongegrond.

Het maakt aanspraak op een rechtsplegingsvergoeding hoger beroep van 1.440,- EUR.

Toelaatbaarheid hoger beroep

10.

Het hoger beroep werd tijdig ingesteld en het verzoekschrift waarmee dit hoger beroep werd ingesteld is regelmatig naar de vorm.

Het Vlaams Gewest werpt de onontvankelijkheid op van het hoger beroep, evenwel zonder opgave van enige ter zake doende reden. Het belang van appellanten bij hun hoger beroep is evident en er is geen enkele reden om het hoger beroep als onontvankelijk of ontoelaatbaar aan te merken.

Toelaatbaarheid vordering appellanten

11.

Het Vlaams Gewest vraagt tegelijk de bevestiging van het bestreden vonnis, dat de vordering toelaatbaar verklaard, en de afwijzing van de oorspronkelijke vordering als ontoelaatbaar. Het lijkt dus impliciet incidenteel beroep in te stellen in zoverre de vordering door de eerste rechter toelaatbaar werd verklaard.

Het hof ontwaart geen enkele valabele reden om de vordering als ontoelaatbaar te aanmerken. Ook een verwijzing naar het arrest van 25 februari 2016 is in dit opzicht ondoeltreffend; in dat arrest werd geen uitspraak gedaan over de betwisting omtrent de administratieve geldboete, wat ook in dat arrest zelf benadrukt werd: *“Voor de beweerde doorbreking van het stakingsbevel van 6 januari 2014 werd een administratieve geldboete opgelegd van telkens 5.000,00 euro, later gehalveerd. De betwisting omtrent deze administratieve geldboete is thans niet aanhangig”*. Het hof heeft zich in dat arrest niet uitgesproken over de vordering van appellanten met betrekking tot de boete waarover het hof in de huidige procedure moet oordelen.

Ten gronde

12.

Het gezag van gewijsde van het arrest van 25.02.2016 strekt zich niet verder uit dan tot hetgeen het voorwerp van de beslissing heeft uitgemaakt. De draagwijdte van het arrest blijkt uit volgende passages:

“...De beweerde doorbreking van het stakingsbevel werd vastgesteld in een PV van 27 maart 2014, waarbij ook een nieuw stakingsbevel werd opgelegd, welk nieuw stakingsbevel bekrachtigd werd op 31 maart 2014.

2.

Voor de beweerde doorbreking van het stakingsbevel van 6 januari 2014 werd een administratieve geldboete opgelegd van telkens 5.000,00 euro, later gehalveerd. De betwisting omtrent deze administratieve geldboete is thans niet aanhangig.

3.

Op 20 maart 2015 werd de dagvaarding in opheffing van het stakingsbevel van 6 januari 2014 betekend.

...

4.

In conclusies voor de eerste rechter werd de oorspronkelijke in het dispositief van de dagvaarding vermelde vordering uitgebreid, en werd ook de opheffing gevraagd van het tweede stakingsbevel van 27 maart 2014.

...

8.

Appellanten werpen in eerste instantie op dat er geen stedenbouwkundige inbreuk voorhanden zou zijn.

9.

Indien de rechter vaststelt dat de geïmagineerde handelingen geen inbreuk uitmaken die ressorteert onder art. 6.1.1. VCRO, en wanneer niet is vastgesteld dat niet voldaan is aan de verplichting van artikel 4.7.19, § 4, dient hij – indien daarom verzocht wordt – de opheffing van het stakingsbevel te bevelen (art. 6.1.47. VCRO).

10.

Om in casu na te gaan of er een inbreuk werd gepleegd die ressorteert onder art. 6.1.1. VCRO is het noodzakelijk zorgvuldig chronologisch na te gaan welke feitelijke gebeurtenissen wanneer gepleegd werden.

11.

Gelet op de betwisting tussen partijen omtrent de vraag of de reëlfwijziging in casu al dan niet vergund werd, is het aangewezen eerst deze rechtsvraag te onderzoeken.

Het hof stelt vast dat de bij de op 20 augustus 2012 vergunde plannen inderdaad een tegenstrijdigheid vermelden:

- *De terreinprofiellijn met betrekking tot woonhuis en volière die bovenaan het inplantingsplan is uitgetekend en uitgewerkt, maar ook dwars over het inplantingsplan in stippellijn werd getekend, vermeldt diverse nieuw te halen hoogtepunten: As van de weg "10.10", straatzijde woonhuis "10.60", midden woonhuis "10.60" en tuinzijde woonhuis "10.50", waarna een horizontale terreinprofiellijn doorloopt tot en met de volière.*

- *Het inplantingsplan zelf bevat niet alleen een kadertje, waarin vermeld staat dat het "terreinprofiel ongewijzigd" blijft, het bevat ook de oude hoogtepunten van op de bijlage bij de verkavelingsaanvraag, die niet overeenstemmen met de nieuwe hoogtepunten aangegeven in het uitgetekend en uitgewerkt "terreinprofiel".*

Deze tegenstrijdigheid bestaat, zodat het hof moet nagaan welke situatie nu eigenlijk door de gemeente vergund werd.

...

De reliëfverhoging tussen de rechterperceelgrens en de stippellijn "TP" op het inplantingsplan werd in casu dan ook wel degelijk vergund via de vergunning van 20 augustus 2012.

Deze vergunning blijft verworven, zelfs nu de regularisatievergunning die nadien veiligheidshalve werd aangevraagd door appellanten, achteraf (op nieuwe gronden) geweigerd werd door de gemeente en de Bestendige Deputatie.

12.

In dit verband merkt het hof op dat de eerste verbalisant in het PV van 6 januari 2014 een juiste interpretatie van de stukken gaf, waar deze stelde: "Inzake de grondophoging kunnen wij geen inbreuken weerhouden daar deze vergund werd door de gemeente zelf."

...

14.

...

Gelet op de concrete omstandigheden van deze zaak oordeelt het hof dat de (toekomstig ondergrondse) lage ondersteuningsmuurtjes die gezet werden ter ondersteuning van een niet-vergunningsplichtige draadafsluiting die niet hoger komt dan 2 meter hoog, in casu onder het Vrijstellingsbesluit vallen van 16 juli 2010, en dat voor deze ondergrondse verstevigingen geen stedenbouwkundige vergunning nodig was.

Het wordt hoegenaamd niet bewezen dat deze ondergrondse constructies, dienstig voor de ondersteuning van de draadafsluiting, een uitbreiding inhouden van de wél vergunde constructie van de volière.

15.

Anderzijds is één van de voorwaarden van de vergunning van 20 augustus 2012 dat de strook van 10 meter tussen de volière en de achterperceelgrens dient beplant te worden met struiken en hagen, wat impliceert dat ook de draadafsluiting zich niet op deze strook van 10 meter mag/kan bevinden.

De vaststelling in het PV van 6 januari 2014 dat het dichtst bij de achterperceelgrens gelegen muurtje op ongeveer 8 m van die perceelgrens geplaatst werd houdt dan ook wel degelijk een inbreuk in op de voorwaarden van de stedenbouwkundige vergunning.

16.

Hoger vermelde inbreuk maakt een inbreuk uit op art. 4.2.1. VCRO en dus op art. 6.1.1. VCRO, zodat het stakingsbevel van 6 januari 2014 wel degelijk kon opgelegd worden.

17.

Het op 6 januari 2014 opgelegde stakingsbevel had op dat ogenblik ook een preventief karakter, nl. het mogelijk maken dat nog voldaan zou worden aan de voorwaarden opgelegd in de vergunning van 20 augustus 2012. Het werd ook degelijk gemotiveerd.

18.

In het kader van huidige betwisting moet niet nagegaan worden of er op 27 maart 2014 een doorbreking van het stakingsbevel werd vastgesteld. De betwisting omtrent de administratieve geldboeten ligt thans immers niet voor aan de beoordeling van het hof.

Anderzijds is het wel relevant met betrekking tot het op 6 januari 2014 opgelegde stakingsbevel, dat de stedenbouwkundig inspecteur (in antwoord op de brief van 24 januari 2014 waarin werd voorgesteld die (gedeeltelijke) muurtjes af te breken die dichterbij dan 10 meter bij de achtergrens lagen) bij brief van 3 februari 2014 wel degelijk heeft toegestaan aan appellanten om die werkzaamheden te verrichten:

appellanten mochten werken uitvoeren met het oog op het herstel in de verquonde toestand. (onderlijning door het hof).

De stedenbouwkundig inspecteur voegde hieraan toe: "Werken die in strijd met de verleende vergunning werden uitgevoerd zullen worden beschouwd als een doorbreking van het stakingsbevel."

Zoals aangekondigd in de brief van de advocaat van appellanten d.d. 24 januari 2014 werd het gedeelte van de ondergrondse ondersteuning voor de draadafsluiting dichterbij dan 10 meter bij de achterperceelgrens verwijderd, en zoals aangekondigd in de brief van 14 maart 2014 aan de lokale politie werden ook de muuropeningen in de "zijgevel" (sic) gedicht.

Het blijkt uit het PV van 27 maart 2014 dat de achtergevelopeningen inderdaad werden dichtgemaakt met gevelsteen en dat een drietal lage ondersteuningsmuurtjes verwijderd werden, zijnde die die het dichtst bij de achterste perceelgrens geplaatst waren.

19.

Het dichten van de openingen in de achtergevel met gevelsteen lijkt aan te sluiten bij de initiële verklaring van de advocaat van appellanten in de brief van 24 januari 2014 dat deze openingen nooit bedoeld waren als onvergunde raamopeningen, maar wel degelijk als uitsparingen aan de binnenzijde van de volière voor broedplaatsen voor de vogels.

Alleszins is deze vorm van herstel niet onverenigbaar met de op 20 augustus 2012 verleende vergunning.

20.

De op 27 maart 2014 vastgestelde verhoging van het reliëf gebeurde niet onvergund (zie hoger).

21.

Het blijkt dat de Amerikaanse eik vooraan op het perceel (235 cm) werd geveld. Het wordt niet betwist dat hiervoor geen vergunning werd afgeleverd. Het is alleen onduidelijk wanneer deze boom geveld werd aangezien in het PV van 6 januari 2014 enkel een onderzoek gebeurde naar de vollère, zodat het niet onmogelijk is dat deze Amerikaanse eik al geveld was voordat het stakingsbevel van 6 januari 2014 gegeven werd.

22.

Het hof besluit dat:

- 1. Overeenkomstig de toestemming van de stedenbouwkundig inspecteur van 3 februari 2014 bepaalde herstelwerken werden uitgevoerd, nl. het dichten van de raamopeningen in de achtergevel (met gevelsteen) en het wegbreken van de lage ondersteunings-muurtjes dichter dan 10 meter bij de achterperceelgrens.*
- 2. Niet bewezen wordt dat die herstelwerken "in strijd met de verleende vergunning werden uitgevoerd", vermits de reliëfverhoging vergund werd en de gevelstenen (die op zich niet onvergund zijn) dienstig waren voor het afsluiten van de muuropeningen.*

23.

In casu werd de oorspronkelijke inbreuk hersteld (10 meter vrije strook voor struiken en hagen vanaf de achterperceelgrens) en de muuropeningen in de achtergevel werden gedicht.

Hoewel de stedenbouwkundig inspecteur meende dat ook de reliëfwijziging onvergund was, heeft het hof hoger uiteen gezet dat moet besloten worden dat de reliëfwijziging in casu wel degelijk vergund was.

Gelet op het vergund karakter van de reliëfwijziging, kon de stedenbouwkundig inspecteur deze reliëfwijziging dan ook niet weerhouden om zijn stakingsbevel van 6 januari 2014 na het vastgesteld herstel niet op te heffen.

Het hof oordeelt dat, hoewel nog steeds één inbreuk bewezen blijft en niet hersteld is (de velling van de Amerikaanse eik) het kennelijk onredelijk is om in deze concrete omstandigheden de beide stakingsbevelen nog langer te handhaven. Met betrekking tot de geveld Amerikaanse eik ontbreekt het het stakingsbevel immers aan preventief karakter.

24.

Hoewel het stakingsbevel van 6 januari 2014 niet onterecht werd opgelegd, gelet op de hoger vermelde inbreuk, oordeelt het hof dat het aangewezen is de stakingsbevelen van 6 januari 2014 en 27 maart 2014 thans op te heffen, gelet op het feit dat de vastgestelde inbreuk thans hersteld werd en ook de raamopeningen gedicht werden, gelet op het feit dat de reliëfwijziging wel degelijk vergund werd, en gelet op het feit dat de enige inbreuk die nog niet hersteld werd het vellen van de Amerikaanse eik is, waarbij opgemerkt wordt dat het stakingsbevel met betrekking tot deze laatste inbreuk geen preventief karakter heeft, en de niet-opheffing van het stakingsbevel met betrekking tot deze ene overblijvende inbreuk een te buitenproportioneel handhavingsmiddel is zodat de handhaving van de stakingsbevelen in casu kennelijk onredelijk zou zijn.

25.

De vordering tot opheffing van de stakingsbevelen werd ten onrechte afgewezen.

...

Het hof beveelt de opheffing van de stakingsbevelen van 6 januari 2014 en 27 maart 2014...".

13.

Het hof acht het, gelet op de inhoud en het gezag van gewijsde van het op 25 februari 2016 tussengekomen arrest waarbij de stakingsbevelen van 6 januari 2014 en 27 maart 2014 werden opgeheven om de redenen die in dat arrest werden genoemd, en dus gelet op de in dat arrest vastgestelde tekortkomingen van de dwangbevelen die tot opheffing ervan hebben doen besluiten, evident dat de boete vervalft. Die boete werd immers geënt op de beweerde doorbreking van het stakingsbevel van 6 januari 2014 dat werd opgeheven, nadat geoordeeld werd dat het bevel enkel terecht was voor wat het vellen van een Amerikaanse eik betrof en dat het stakingsbevel met betrekking tot die inbreuk geen preventief karakter vertoonde. In die omstandigheden kan geen geldboete, geënt op een doorbreking van dat dwangbevel, worden gehandhaafd en dient het dwangbevel van 21 augustus 2014 dus zonder uitwerking te blijven.

14.

Overeenkomstig art. 1017 Ger.W. vallen de kosten van de beroepsprocedure ten laste van de in het ongelijk gestelde partij. Gelet op de gegrondheid van het hoger beroep, is dit het Vlaams Gewest.

De rechtsplegingsvergoeding wordt bepaald op het basisbedrag overeenkomstig de artikelen 3 en 8 KB 26 oktober 2007. Er is in tegenstelling tot wat appellanten menen geen valabele reden om van het basisbedrag, dat 1.320,- EUR voor de procedure in eerste aanleg en 1.440,- EUR voor de beroepsprocedure bedraagt, af te wijken.

Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het hoger beroep wordt toelaatbaar en in de volgende mate gegrond verklaard;

Het bestreden vonnis wordt hervormd en het bij toepassing van art. 6.1.50, § 4 VCOR ingestelde verzet tegen het dwangbevel van 21 augustus 2014 wordt gegrond verklaard.

Het hof ontzegt dit dwangbevel iedere uitwerking.

Het Vlaams Gewest wordt veroordeeld tot de kosten van de procedure, aan de zijde van appellanten vereffend op:

- rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg:	1.320,- EUR
- rolrechten hoger beroep:	630,- EUR
- rechtsplegingsvergoeding hoger beroep:	1.440,- EUR

Dit arrest werd uitgesproken op de openbare terechtzitting van **28 september 2016**

door

B. BULLYNCK

Raadsheer dd. Voorzitter

I. TRAEST

Raadsheer

P. HEIREMANS

Raadsheer

R. VAN GOETHEM

Griffier

R. VAN GOETHEM

P. HEIREMANS

I. TRAEST

B. BULLYNCK

